

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

SSA Marek Machnij

w sprawie z wniosku Natalii F., Vladimira F., Macieja S., Anety O.-S., Jolanty P., Roberta P., Janusza P., Joanny P., Katarzyny J.-K., Agnieszki K., Czesława W. i Joanny G.

przy uczestnictwie Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. P. Nr [...] w K. oraz Spółki Mieszkaniowej „S.” sp. z o.o. z siedzibą w K.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 listopada 2011 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika Spółki Mieszkaniowej "S."

sp. z o.o. z siedzibą w K.

od postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 14 czerwca 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 16 stycznia 2008 r., sygn. akt [...] oraz przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a także rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawców Natalii F., Vladimira F., Macieja S., Anety O.-S., Jolanty P., Roberta P., Janusza P., Joanny P., Katarzyny J.-K., Agnieszki K., Czesława W. i Joanny G. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 stycznia 2008 r., sygn.[...], wydanego w sprawie z udziałem Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. P. nr [...] w K. oraz Spółki Mieszkaniowej „S.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., oddalającego wniosek o wpis w bliżej określonych księgach wieczystych służebności gruntowych parkowania samochodów na wyznaczonych miejscach parkingowych, obciążających nieruchomość wspólną, ustanowionych odpłatnie na rzecz każdorazowych właścicieli bliżej określonych odrębnych własności lokali położonych w budynku znajdującym się przy ul. P. nr [...] w K.

Postanowienie Sądu Okręgowego przyjęło za podstawę następujące ustalenia i wnioski.

Wnioskodawcy żądali dokonania powyższego wpisu w oparciu o akty notarialne sporządzone przez notariuszy Wojciecha G. i Katarzynę G., obejmujące umowy ustanowienia służebności odpowiednio: z dnia 23 marca 2007 r. – Rep. A nr [...], z dnia 21 czerwca 2007 r. – Rep. A [...], z dnia 6 lipca 2007 r. – Rep. A [...] i Rep. A [...], z dnia 18 lipca 2007 r. – Rep. A [...], z dnia 24 lipca 2007 r. – Rep. A [...] oraz z dnia 2 sierpnia 2007 r. – Rep. A [...]. Oddalając wniosek o wpis Sąd Rejonowy przyjął, że nie może być celem ustanowienia służebności gruntowej udogodnienie dla oznaczonej osoby, a jedynie zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej. Brak przesłanki zwiększenia użyteczności nieruchomości władnącej wyklucza zatem możliwość ustanowienia służebności gruntowej. Służebności, jako ograniczone prawa rzeczowe, regulowane są przez normy o charakterze imperatywnym, więc strony nie mają swobody kształtowania stosunków prawnych w tym względzie. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że właściciel lokalu, jako każdorazowy współwłaściciel nieruchomości, z której wydzielono lokale, może w granicach przewidzianych przepisami korzystać z nieruchomości wspólnej. Udział we współwłasności nieruchomości wspólnej związany jest z własnością lokalu i nie może stanowić samodzielnego przedmiotu obrotu prawnego.

Właściciele lokali mogą ustalić sposób korzystania z nieruchomości wspólnej na podstawie stosunku prawnego o charakterze zobowiązaniowym.

W apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego wnioskodawcy oraz uczestnik Spółka Mieszkaniowa „S.” Sp. z o.o. w K. zarzucili naruszenie prawa materialnego przepisu art. 285 § 1 i 2 k.c. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.; dalej – „u.w.l.”), a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 361 oraz art. 626⁸ § 2 i art. 626⁹ k.p.c. Podnieśli, że służebność gruntowa parkowania samochodu nie obciąża udziału w nieruchomości wspólnej, lecz nieruchomość wspólną, a jej ustanowienie zwiększa użyteczność danej nieruchomości lokalowej. Ponadto w postępowaniu wieczystoksięgowym nie jest dopuszczalne badanie materialnoprawnej skuteczności umowy o ustanowieniu służebności gruntowej w zakresie jej zgodności z celem ustanowienia służebności przewidzianym w art. 285 § 2 k.c.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut naruszenia art. 626⁸ § 2 k.p.c., wskazując, że sąd wieczystoksięgowy obowiązany jest badać czynność materialnoprawną stanowiącą podstawę wpisu nie tylko pod względem formalnym, lecz także pod względem skuteczności materialnej i powinien ustalić czy prawo, które ma zostać wpisane, zostało ważnie ustanowione. Wskazał także, że ograniczony zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego, niemającego uprawnień do prowadzenia postępowania dowodowego, nie wyklucza weryfikacji wniosku o wpis w aspekcie art. 58 k.c., gdy wpis dotyczyć ma ustanowienia służebności gruntowej sprzecznie z wymaganiami wynikającymi z art. 285 k.c.

Z kolei rozpatrując kwestię dopuszczalności obciążenia nieruchomości wspólnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 u.w.l. służebnością gruntową, ustanowioną na rzecz każdego z właścicieli odrębnej własności lokalu, Sąd Okręgowy podniósł, że w takim przypadku nieruchomości władnąca i obciążona nie stanowią nieruchomości jednego rodzaju i są ze sobą powiązane w sposób ścisły. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 u.w.l. właścicielowi lokalu przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokalu. Udział taki nie może być odrębnym przedmiotem własności, jak również innych praw rzeczowych, będąc

częścią składową nieruchomości lokalowej. Służebność gruntową, mogącą w myśl art. 285 § 2 k.c. mieć jedynie na celu zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części, zgodnie z art. 50 k.c. uważać należy za część składową takiej nieruchomości. W ocenie Sądu Okręgowego oddalenie wniosku o wpis w niniejszej sprawie nie naruszyło powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Do ustanowienia służebności gruntowej konieczne jest bowiem istnienie dwóch nieruchomości – władnącej i obciążonej. Chociaż z formalnego punktu widzenia lokal stanowiący odrębny przedmiot własności oraz grunt wraz częścią budynku pozostałą po wydzieleniu lokalu stanowią odrębne nieruchomości, to jednak są one ściśle związane. Określa to reguła, według której udział we współwłasności (współużytkowaniu wieczystym) nieruchomości wspólnej jest prawem związanym z własnością lokalu, stanowiąc jego część składową i dzieląc jego losy prawne. Odrębna własność lokalu to konstrukcja prawna łącząca w całość własność wydzielonej fizycznie części budynku z udziałem we współwłasności budynku i udziałem we współwłasności lub współużytkowaniu wieczystym gruntu, choć nie byłoby uzasadnione traktowanie ich jako jednego prawa. Przy czym istnienie udziału we współwłasności gruntu i budynku warunkuje istnienie odrębnej własności lokalu. W zasadzie tylko obydwie prawa razem mogą być przedmiotem rozporządzenia. W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego trudno uznać nieruchomość wspólną w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.w.l., będącą przedmiotem współwłasności przymusowej, za inną nieruchomość w rozumieniu art. 285 § 1 k.c. Sąd Okręgowy wskazał, że istotą ograniczonych praw rzeczowych jest uprawnienie do korzystania z cudzej rzeczy w granicach określonych przez ustawę. Istnienie ograniczonego prawa rzeczowego na rzeczy własnej, w tym również na rzeczy, w której posiada się udział we współwłasności, należy zatem uznać za wyjątek dopuszczalny jedynie w sytuacji wyraźnie prawem przewidzianej, np. w art. 325 § 2 k.c. W przypadku ustanowienia na rzecz każdego z właścicieli nieruchomości lokalowej służebności gruntowej obciążającej nieruchomość wspólną dochodzi do sytuacji, w której właściciel nieruchomości władnącej jest nie tylko współwłaścicielem nieruchomości obciążonej, ale ponadto jego udział w tej nieruchomości jest prawem związanym z własnością nieruchomości władnącej. Konstrukcja prawna nieruchomości wspólnej przewidziana w art. 3 ust. 1 i 2 u.w.l.

wynika z konieczności zapewnienia właścicielowi trwałego prawa do niektórych części budynku położonych poza lokalem i prawa do gruntu pod budynkiem, aby mógł on wykonywać przysługujące mu prawo własności. Wątpliwości budzi nawet możliwość wydzielenia części nieruchomości wspólnej do wyłącznego korzystania przez niektórych współwłaścicieli w drodze podziału *quoad usum*, nie powodującym przecież tak trwałych skutków, jak ustanowienie służebności gruntowej. Do istoty służebności gruntowej o charakterze czynnym należy możliwość korzystania przez właściciela nieruchomości władnącej w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej. Współwłaściciel nieruchomości wspólnej ma zaś prawo do współkorzystania z niej zgodnie z jej przeznaczeniem, co wynika z art. 206 k.c. i art. 12 ust. 1 u.w.l. Sąd Okręgowy podniósł też, że powierzchnia nieruchomości zabudowanej budynkiem, w którym wyodrębniono własność lokali, nie powinna przekraczać powierzchni działki budowlanej, w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, niezbędnej do korzystania z niego. Jeśli powierzchnia nieruchomości jest większa, nie ma przeszkód, aby współwłaściciele zgodnie z art. 5 u.w.l. dokonali podziału tej nieruchomości i rozporządzili nią. Dopuszczalność ustanowienia służebności gruntowych polegających na uprawnieniu do wyłącznego korzystania z części gruntu przez właścicieli poszczególnych lokali sprawiłaby, że nieruchomość wspólna, przeznaczona do korzystania przez każdego z właścicieli lokali, zostałaby pozbawiona takiego charakteru i podzielona pomiędzy poszczególnych właścicieli.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 285 § 2 k.c. Sąd Okręgowy przyjął, że przez zwiększenie użyteczności należy rozumieć zwiększenie użyteczności gospodarczej. Wskazał, że określenie to zastąpiło pojęcie zwiększenia korzyści przewidziane w poprzednio obowiązującym art. 167 pr. rzecz. Obecnie zatem nie jest możliwe ustanowienie służebności jedynie dla wygody właściciela, czy zaspokojenia jego potrzeb estetycznych. Naruszenie celu służebności gruntowej skutkuje zaś nieważnością czynności prawnej. Aby lokal mieszkalny mógł być wydzielony, musi spełniać warunek samodzielności, co wyraźnie przewiduje art. 2 ust. 1 u.w.l. W przypadku prawidłowego ustanowienia odrębnej własności lokali mieszkalnych oraz pozostawienia we współwłasności gruntu oraz właściwych, a także koniecznych, części budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do

użytku właścicieli lokali, nie powinna zaistnieć gospodarcza potrzeba ustanowienia jakiegokolwiek służebności gruntowej, obciążającej nieruchomości wspólną. Dla prawidłowego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych właściciela lokalu, co do zasady, nie jest konieczne korzystanie z gruntu przylegającego do budynku, z którego lokal został wydzielony, poza zakresem niezbędnym do dojścia lub dojazdu do budynku, a także koniecznym dla ewentualnej konserwacji lub naprawy elementów zewnętrznych, stanowiących części składowe lub przynależności lokalu. Możliwość wyłącznego korzystania z części gruntu jako miejsca parkingowego może mieć wpływ na wartość ekonomiczną lokalu, jednak nie jest to cecha związana z gospodarczą użytecznością, a raczej bliska pojęciu korzyści właściciela. Miejsce parkingowe nie służy bowiem zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, lecz ułatwieniu i wygodzie posiadacza pojazdu. Dominuje tutaj cel związany z zagwarantowaniem większego komfortu dojazdu pojazdem do budynku, bez konieczności poszukiwania miejsca do zaparkowania. Sąd Okręgowy podkreślił również, że nieruchomość obciążona powinna mieć zdolność stałego zaspokajania potrzeb nieruchomości władnącej zwiększających jej użyteczność. Nie może to dotyczyć jedynie określonego właściciela, posiadającego pojazd, lecz każdego właściciela. Ponadto o tym, kiedy cudzą nieruchomość obciążyć można służebnością gruntową decyduje również przesłanka konieczności wynikająca z art. 294 k.c. W przypadku rozpatrywanej służebności nie występuje zaś konieczność rozumiana jako brak innych możliwości osiągnięcia zamierzonego celu, niż przez ingerencję w cudze prawo własności.

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł uczestnik Spółka Mieszkaniowa „S.” Sp. z o.o. w K., zaskarżając je w całości. W ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący zarzucił naruszenie art. 285 § 1 w zw. z art. 247 k.c. i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 u.w.l., polegające na błędnym przyjęciu, że nie jest dopuszczalne obciążenie nieruchomości wspólnej służebnością gruntową, ustanowioną na rzecz kaźdoczesnego właściciela odrębnej własności lokalu oraz naruszenie art. 285 § 2 k.c., polegające na błędnej ocenie zwiększenia użyteczności odrębnej własności lokalu jako nieruchomości władnącej. Natomiast w ramach podstawy z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił naruszenie art. 626⁸ § 2 k.p.c. polegające na przekroczeniu zakresu kognicji wyznaczonego tym

przepisem i dokonanie oceny co do spełnienia wymogów określonych w art. 285 § 2 k.c. W oparciu o te podstawy skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestia dopuszczalności ustanowienia na rzecz każdoczesnego właściciela odrębnej własności lokalu służebności gruntowej obciążającej nieruchomości wspólną w rozumieniu art. 3 ust. 2 u.w.l., stanowiącą grunt wraz z częściami budynku, w którym wyodrębniono lokal, oraz urządzeniami, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali, była już przedmiotem judykatury Sądu Najwyższego, jednakże późniejszej niż zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego i dotyczącej służebności gruntowej korzystania z ogródka przydomowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawach: III CSK 322/09, OSNC 2011, nr 2, poz. 21; III CSK 279/09, niepubl.; III CSK 4/10, niepubl.; III CSK 9/10, niepubl.; III CSK 23/10, niepubl.; III CSK 41/10, niepubl.). Sąd Najwyższy przyjął, że ustanowienie na rzecz każdoczesnego właściciela odrębnej własności lokalu służebności gruntowej obciążającej nieruchomości wspólną, o której mowa w art. 3 ust. 2 u.w.l., jest dopuszczalne. Przewidziane w art. 3 ust. 1 u.w.l. związanie odrębnej własności lokalu z udziałem w nieruchomości wspólnej nie wyklucza uznania wyodrębnionego lokalu za inną nieruchomość w rozumieniu art. 285 § 1 k.c. Celem takiego związania jest bowiem uniemożliwienie rozporządzania odrębną własnością lokalu bez odpowiadającego jej udziału w nieruchomości wspólnej, który umożliwia normalne korzystanie z lokalu, nie zaś zniesienie odrębności obu nieruchomości. W świetle art. 285 § 1 k.c., w myśl którego właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, oraz biorąc pod uwagę istotę i funkcję służebności gruntowej, Sąd Najwyższy przyjął jednocześnie, że uprawnienie do korzystania z cudzej nieruchomości wynikające z ustanowienia służebności gruntowej nie może skutkować całkowitym pozbawieniem właściciela nieruchomości obciążonej uprawnień wynikających z prawa własności, pozostawiając przy nim jedynie *nudum ius*. Powyższe wymaganie spełnione jest w przypadku ustanowienia na rzecz każdoczesnego właściciela lokalu

mieszkalnego służebności gruntowej polegającej na uprawnieniu do wyłącznego korzystania z ogródka przydomowego, obciążającej nieruchomości wspólnej w rozumieniu art. 3 ust. 2 u.w.l. Uprawnienie takie nie pozbawia bowiem pozostałych współwłaścicieli nieruchomości wspólnej możliwości korzystania z przestrzeni nad i pod powierzchnią gruntu zajętego pod ogródek, w granicach dozwolonego oddziaływania właściciela, ani też możliwości ingerowania w sposób wykonywania służebności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2010 r., III CSK 322/09, OSNC 2011, nr 2, poz. 21).

Kierując się powyższym poglądem, podzielanym przez Sąd Najwyższy w rozpoznawanej sprawie, uznać należy co do zasady dopuszczalność obciążania nieruchomości wspólnej, o której mowa w art. 3 ust. 2 u.w.l., służebnością gruntową ustanowioną na rzecz każdego właściciela odrębnej własności lokalu, polegającą na wyłącznym uprawnieniu do parkowania pojazdu na wyznaczonym miejscu parkingowym. Wbrew pogładowi wyrażonemu przez Sąd Okręgowy nieruchomości wspólnej nie wątpliwie pozostaje względem właściciela odrębnej własności lokalu rzeczą cudzą w tym sensie, że uprawnienia do niej jako całości zmuszony jest on dzielić z pozostałymi współwłaścicielami albo współużytkownikami wieczystymi. Statusu rzeczy cudzej nie neguje także przewidziane w art. 3 ust. 1 u.w.l. związanie własności lokalu z odpowiadającym mu udziałem w nieruchomości wspólnej, powodujące, że w myśl art. 50 udział ten uważać należy za część składową wyodrębnionego lokalu, będącego przedmiotem odrębnej własności, która zgodnie z art. 47 § 1 k.c. nie może być odrębnym przedmiotem własności, ani innych praw rzeczowych. Jeśli bowiem służebność gruntowa ustanowiona zostaje na nieruchomości wspólnej, a nie na udziale w takiej nieruchomości, wspomniane normy nie zostają naruszone. Ustanowienie służebności gruntowej przyjmującej postać wyłącznego uprawnienia do parkowania pojazdu na wyznaczonym miejscu parkingowym w obrębie nieruchomości wspólnej nie przydaje uprawnionemu z takiej służebności prawa do nieograniczonego korzystania z nieruchomości wspólnej jako obciążonej, co prowadziłoby do zaprzeczenia istoty służebności wynikającej z art. 285 § 1 k.c., a jedynie do tej części nieruchomości wspólnej, na której wyznaczono miejsce parkingowe. Nieuzasadniona jest przy tym wyrażona przez Sąd Okręgowy obawa, że

ustanowienie na nieruchomości wspólnej takich służebności na rzecz właścicieli poszczególnych lokali doprowadzi do podziału nieruchomości wspólnej pomiędzy nich i pozbawienia jej wspólnego charakteru. Uprawnienia do wyłącznego parkowania pojazdów na wyznaczonych miejscach parkingowych z pewnością nigdy nie będą dotyczyć całego zakresu nieruchomości wspólnej, przede wszystkim dlatego, że nieruchomość wspólna nie wyczerpuje się jedynie w tych jej częściach, na których parkowanie pojazdów jest możliwe, lecz obejmuje również inne części, takie jak dojazdy, przejścia, wejścia, windy, schody i korytarze. Dopuszczalności ustanowienia służebności gruntowej o takiej treści, wbrew wnioskowi Sądu Okręgowego, nie przekreślają istniejące *de lege lata* możliwości umownego podziału pomiędzy poszczególnymi współwłaścicielami albo współużytkownikami wieczystych określonych części gruntu nieruchomości wspólnej do wyłącznego korzystania, jak również możliwość podziału gruntu zabudowanego budynkiem, w którym wyodrębniono własność lokali, w przypadku gdy jego powierzchnia jest większa niż powierzchnia działki budowlanej niezbędnej do korzystania z budynku. Zasada autonomii woli podmiotów prawa prywatnego pozwala bowiem na sięgnięcie po odpowiedni z punktu widzenia ich potrzeb i dostosowany do konkretnych okoliczności instrument prawa rzeczowego przewidziany przez ustawodawcę.

Sama dopuszczalność ustanowienia służebności gruntowej wyłącznego parkowania pojazdu na wyznaczonym miejscu parkingowym, obciążającej nieruchomość wspólną w rozumieniu art. 3 ust. 2 u.w.l., nie oznacza jeszcze, że w okolicznościach konkretnego przypadku zachowany zostaje przewidziany w art. 285 § 2 k.c. cel ustanowienia służebności gruntowej, jakim jest zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części – użyteczności rozumianej gospodarczo, a nie jako wygody czy potrzeby estetycznej. Jednakże dokonanie przez sąd prawidłowej oceny co do tego, czy ustanowienie służebności gruntowej w konkretnym przypadku realizuje cel określony w art. 285 § 2 k.c., nie jest możliwe w postępowaniu wieczystoksięgowym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2010 r., III CSK 322/09, OSNC 2011, nr 2, poz. 21). Prawidłowa ocena w tym przedmiocie wymaga bowiem

poczynienia stosownych ustaleń faktycznych, poprzedzonych odpowiednim postępowaniem dowodowym, odnoszących się do warunków panujących na konkretnej nieruchomości wspólnej, czego sąd wieczystoksięgowy, mogący w myśl art. 626⁸ § 2 k.p.c. orzekać jedynie w oparciu o treść wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz księgi wieczystej, nie jest w stanie wykonać. Z tej przyczyny za przedwczesne, a przez to nieuprawnione uznać należy wnioski Sądu Okręgowego, że w przypadku prawidłowego wyodrębnienia w danym budynku lokali mieszkalnych nie powinna zaistnieć gospodarcza potrzeba ustanowienia na rzecz właścicieli tych lokali jakichkolwiek służebności obciążających nieruchomość wspólną oraz że służebność gruntowa wyłącznego korzystania z wyznaczonego miejsca parkingowego nie wiąże się z użytecznością nieruchomości lokalowej, lecz z wygodą właściciela.

Powyższe nie przekreśla jednak uprawnienia i zarazem obowiązku sądu wieczystoksięgowego do oceny umowy o ustanowienie służebności gruntowej, jako dokumentu dołączonego do wniosku i mającego stanowić podstawę żądanego wpisu do księgi wieczystej, nie tylko pod względem formalnym, lecz także pod względem skuteczności materialnej, w tym przede wszystkim z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 285 § 1 k.c. Jednakże ocena ta może być dokonana jedynie w oparciu o materiał, o którym mowa w art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Z tych względów, wobec zasadności zarzutów objętych podstawami skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ zd. pierwsze w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji, pozostawiając orzeczenie o kosztach postępowania zgodnie z art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.